

Týden devatenáctý - peklo začíná aneb komáři jsou největšími zabijáky dobré nálady

Od konce dubna 2019 se stane na pár měsíců naším domovem západní pobřeží Spojených států. Pacifická hřebenovka. Pokusíme se ji projít z jihu na sever, tedy z Mexika až do Kanady.“ – sledujte příběh Dany Mackové.

Ráno opouštíme Big Lake Youth Camp ještě před snídaní. Před námi jsou lávová pole, která bychom ideálně chtěli přejít před polednem. To se nám díky několika pauzám a těžkému batohu na sto procent nepovede, a tak vedru navzdory oblékám tričko s dlouhým rukávem, které jako jediné je schopné ochránit kůži před ostrým sluncem. Přechod paradoxně není tak hrozný a dohromady neměří více než deset mil. Kameny jsou ostré a slunce neúnavně praží, ale láva všude, kam se podíváš, je něco jedinečného a zvláštního. Kousek si zajdeme k nedaleké observatoři, která je také postavena z lávových kamenů a jejímiž jednotlivými okýnkami je možné vidět okolní hory. Konečně se můžeme přestat jen domnívat, jak se ta či ona hora jmenuje, ale stejně to se svým orientačním nesmyslem za chvíli zapomenou. Potkáváme několik výletníků, kteří nám hikerům hlasitě fandí. Je to moc milé.

Navečer vcházíme opět do lesa a zanedlouho se objevuje naše prokletí pro příští dva týdny. Komáři. Jsou jich stovky a jsou všude. Místy se zdá, jako by hučel celý les. Máme sice naše „komáří oblečky“, což jsou kalhoty a tričko s kapucí vyrobené ze síťoviny, ale i ty jsou na množství krvežíznivých příšer krátké. V životě jsem tak velké komáry a hlavně v takovém množství neviděla. Moje největší obava se naplnila na sto padesát procent. Jsme tu v úplně nejhorší možné době a není kam utéct. Jak se člověk oblečený v sítích v pětatřiceti stupních ve stínu potí, si asi dovedete představit.

Následující dny se tak staly matnou vzpomínkou a během pro zachování alespoň trochu nepoštípané kůže. V noci se člověk vždy nějak zmobilizuje, vstane s dobrým přesvědčením nenechat si zkažit den a brát to tak, jak to je. Pozitivní přístup ho přejde zhruba po dvaceti minutách venku. Snídáme ve stanu, protože to je jediné jídlo, které můžeme sníst v klidu, jen za zvukového bzučivého doprovodu. Zbytek dne je dost šílený, dokonce slyším bzučení tím uchem, ve kterém nemám sluchátko, když se snažím přehlušit zvuky poslechem audioknih. Nejhorší je, že tito komáři jsou tak vycvičení, že zvládnou na člověku přistát a udržet se, i když jde rychlostí šest kilometrů v hodině. Střídavě tak kapitulujeme, nadáváme a oba se svorně těšíme, až to budeme mít za sebou.

Občas to vypadá, že peklo je za námi, hlavně v oblastech spálených po požáru, které jsou nyní naší oblíbenou pasáží. Jakmile přejdeme spáleniště, začíná peklo nanovo. Existují různé repelenty, ten

nejúčinnější má na obalu informace, že použití je na vlastní nebezpečí a rozleptává plasty. Máme trochu mírnější verzi, ze které je nám po několika dnech špatně. Blížíme se k resortu Shelter Cove, na kterém, jak jsme se dozvěděli od protijdoucích hikerů, je nejlepší to, že je bez komárů. Nemůžeme se dočkat a tentokrát ne balíku s jídlem ani salátu, ale chvíle klidu.

A opravdu. Nevím, jak je to možné, ale resort u jezera je naprostou oázou. Možná je to bakterií ve vodě, kvůli které je zákaz koupání v jezeře, ale komáři tu nejsou. Asi se nemají jak rozmnožovat. Je to naprosto skvělé, avšak idylka má jeden malý háček. Rozhodneme se tady jeden den zůstat a odpočinout si, ale když ráno přijdeme do restaurace na palačinky, o kterých Jirka mluví týden, přivítá nás nápis „omlouváme se, ale příští tři dny máme z rodinných důvodů zavřeno“. Na terase již sedí asi dvacet hikerů a všichni smutně ujdají své zásoby na trail. Připojíme se k nim a rychle získáváme nové známé. Neštěstí lidi spojuje.

Zanedlouho zastaví před námi auto, ze kterého vystoupí dvě dámy s několika taškami plnými jídla. Ne toho, co máme v batohu, ale skutečného jídla, čímž myslím třeba ovoce. Jedna z nich je šéfová slečny, s níž si zrovna povídáme, která ji na půl roku uvolnila z práce, aby mohla trail jít. Sama jej šla před dvaceti lety a to stejné chtěla dopřát i své podřízené. Přijde mi to neuvěřitelné, stejně jako konverzace, kterou společně ještě dobrou hodinu vedeme. Cítím, že to je přesně důvod, proč tu jsme. Ne kvůli mílím a dokazování si, že to ujdeme, ale kvůli nečekaným setkáním, přírodě a kouzlu okamžiku.

Odpoledne si konečně zacvičím déle než půl hodiny a přes počáteční ztuhlost mne mile překvapí, že to není úplně hrozné. Achilovky a hamstringy dostávají zabrat nejvíc a logicky se stahují, ale zbytek těla docela funguje. Večer se oba těšíme na ráno na pokračování naší cesty. To ještě netušíme, co nás v příští etapě čeká, a tentokrát to hezké nebude. O zatím největších překážkách naší cesty zase příště.

- Dana Macková
- Instagram: @seafox_yoga
- foto: Dana Macková

